

РАЛИЦА, КОСЧЕТО И ЛОЗЕНЦЕТО

Когато златоперестиятъ пѣтелъ плѣсна нѣколко пѣти съ крила и изкукурига, Ралица скочи отъ одъра и отиде при малкото прозорче. Погледна. Навънъ се сипваше зора и само една каруца дрънкаше по улицата.

Ралица бързо се изми. Раздигна. Нахрани малкитѣ пиленца. После сви въ една торбичка малко хлѣбъ, грабна тежката мотика и се запѣти къмъ малкото си лозенце.

Никого си нѣмаше Ралица. Сама-саменинка бѣше останала. И сама-саменинка отглеждаше малкото си лозенце, което бѣше едничкото ѝ богатство.

И тя изви къмъ баиритѣ. На единъ отъ тѣхъ, срѣдъ малката горица, бѣше нейното лозенце. Тя отиваше на първо копане. Бѣше миналъ мартъ. Бѣше дошелъ априлъ, и пролѣтъта бѣше накутила гори, полета и долини съ тревы и пѣстри цвѣтенца. И лозенцето трѣбваше да расте, да цѣфти и да завърже плодъ.

Вървѣше Ралица нагоре по баиритѣ и си мислѣше, какъ ще прекопае лозенцето сама. Ако бѣше жива майка ѝ, друго щѣше да бжде. А сега? Мисли ли нѣкой за нея? Никой... Ще ѝ помогне ли нѣкой? Пакъ никой!

И тѣй тя влѣзе въ малката горица, презъ която минаваше пѣтя. Тихъ утриненъ вѣтрець поклащаше клонкитѣ и разнасяше пѣснитѣ далече по баиритѣ. На едно тънко клонче, надъ пѣтя, се люлѣеше и пѣеше едно косче.

Ралица се усмихна. Спрѣ се.